

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: **1/ D. F.**, bývajúcí v Č. a **2/ P. K.**, bývajúcí v Č., v dovolacom konaní obidvaja zastúpení JUDr. L. Š. proti odporcovi: **Mesto Čadca**, so sídlom Námestie slobody 30, **o určenie vlastníckeho práva**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 11 C 71/2012, o dovolaní navrhovateľov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. augusta 2012 sp. zn. 10 Co 119/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline uznesením z 28. augusta 2012 sp. zn. 10 Co 119/2012 zmenil uznesenie Okresného súdu Čadca z 31. mája 2012 č. k. 11 C 71/2012-40 tak, že návrh navrhovateľov 1/ a 2/ na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, mal za to, že navrhovatelia neosvedčili ani základné predpoklady nariadenia predbežného opatrenia spočívajúceho v zákaze akokoľvek nakladať do právoplatného skončenia konania vo veci samej so spornou nehnuteľnosťou. Podľa odvolacieho súdu navrhovatelia nepreukázali ani len existenciu hmotného práva, dočasnej ochrany ktorého sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhajú a neosvedčili ani potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov. Nepreukázali ani svoje tvrdenie, že odporca zamýšľa sporný pozemok predať.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali navrhovatelia dovolanie. Uviedli, že dovolanie odôvodňujú dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku navrhovatelia vyvodzujú z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., ale aj § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že nimi napadnuté rozhodnutie je „nezákonné a nepreskúmateľné“. V konaní o ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia došlo k odňatiu ich práva konať pred súdom „viacerými skutočnosťami“. Napadnuté rozhodnutie považujú za „nedostatočné, riadne a vyčerpávajúco odôvodnené“. Navrhli uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca, ktorému bolo dovolanie navrhovateľov doručené 30. októbra 2012, sa k nemu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či ich dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád a že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je podľa § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide

o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V § 239 ods. 3 O.s.p. sú ale uvedené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyníma určité uznesenia (mediiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

Dovolanie navrhovateľov, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné. Nesprávne vyvodzujú preto navrhovatelia prípustnosť svojho dovolania (aj) z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Dovolanie v predmetnej právnej veci by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p., ktoré vady dovolací súd skúma vždy bez ohľadu na to, či sú v dovolaní namietané § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Navrhovatelia v danej veci nenamietali vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a dovolací súd procesné vady tejto povahy ani nezistil. Navrhovatelia ale tvrdia, že odvolací súd tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, odňal im možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd ale tento dovolací dôvod navrhovateľov nepovažuje za opodstatnený.

Vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. sa totiž rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod. Povahu odňatia možnosti konať pred súdom pravda môže mať v niektorých prípadoch aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa objasnenia dôležitých skutkových okolností a s tým súvisiacich právnych záverov. V posudzovanej veci však uznesenie odvolacieho súdu nie je takouto vadou postihnuté.

Pokiaľ navrhovatelia považujú odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za „nedostatočné, riadne a vyčerpávajúco nezdôvodnené“, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia

odvolacieho súdu je zrejmé, z akých dôvodov súd mal za to, že tu nie sú podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia (navrhovatelia nepreukázali existenciu hmotného práva, dočasnej ochrany ktorého sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhajú, neosvedčili ani potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov a ani svoje tvrdenie, že odporca zamýšľa sporný pozemok predať). Otázka, či tieto závery odvolacieho súdu sú správne, a teda či odvolací súd správne aplikoval na navrhovateľmi predložené tvrdenia ustanovenia upravujúce nariadenia predbežného opatrenia (ktorá výhrada je nosnou časťou dovolania navrhovateľov), je už otázkou právneho posúdenia veci, ktorú dovolací súd je oprávnený riešiť len ak je dovolanie účastníka konania prípustné. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa totiž nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia navrhovateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nimi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok navrhovateľov odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. februára 2013

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová